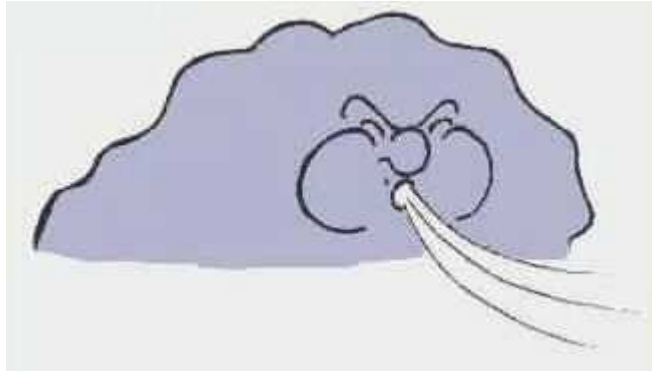

כל כך קר!

התחילה לנשוב מהצפון. לויני נעשה קר. קר מאוד!
קר מאוד, מאוד!!

"כל כך קר לי באוזניים" אמר ויני
"אוריד אותן ואשים בכיס." וכך
באמת עשה.

היה היה פעם מפלץ קטן ושמו
ויני. יום אחד אמרה אמו "ויני,
לבש בגדי חורף. נעשה מאוד
קר בעונה הזו."
אבל ויני לא רצה לשמוע על
חורף. הקיץ היה נעים יותר
והוא חשב שאם לא ילבש בגדי
חורף, הקיץ יגיע יותר מהר.

אבל באותו יום, כשויני חזר מבית הספר, בא
החורף. השמיים התכסו בעננים ורוח חזקה

הוא הלך הלאה,
אבל עדיין היה לו
קר מאוד. "כל כך
קר" אמר "אוריד
את הגבות שלי
ואשים אותם
בכיס."
וכך באמת עשה.

הוא הלך עוד קצת אבל הרגיש
שקר לו בידיים. "אוריד את
האצבעות שלי ואשים אותן בכיס" אמר.

"חכי" קרא ויני "אני יכול להוכיח מי אני" והוא הוציא מהכיס את האוזניים שלו ושם אותם איפה שקודם היו הגבות. אחר כך הוציא את הגבות ושם אותם איפה שהיו האוזניים שלו.

אחר כך הוציא את האצבעות ושם אותם על הרגליים. ובסוף הוציא את הבהונות ושם אותם על הידיים. "הנה, זה אני!" קרא ויני.

אמא חייכה "הנה הבן שלי!" והיא חיבקה אותו ונתנה לו נשיקה ואחר כך הכינה לו כוס גדולה של שוקולד חם.

וכך עשה. הוא הלך עוד קצת והרגיש שקר לו ברגליים. "אוריד את הבהונות" אמר "ואשים בכיס." וזה בדיוק מה שעשה. כשויני הגיע הביתה הוא לא יכול היה לפתוח את הדלת, כי האצבעות שלו היו בכיס. לכן צלצל בפעמון.

אמא של ויני פתחה את הדלת. "מה אוכל לעשות בשבילך?" שאלה. "קר לי, ואני רעב, ואני רוצה להיכנס" אמר ויני.

"ומי אתה?" שאלה אמא. "אני ויני, הבן שלך" קרא ויני.

"לא יתכן" אמרה אמא של ויני "לבן שלי יש אוזניים, וגם גבות מעל העיניים. לבן שלי יש שמונה אצבעות שעירות בידיים ושש בהונות שעירות ברגליים. אתה לא הבן שלי" אמרה אמא ורצתה לסגור את הדלת.

